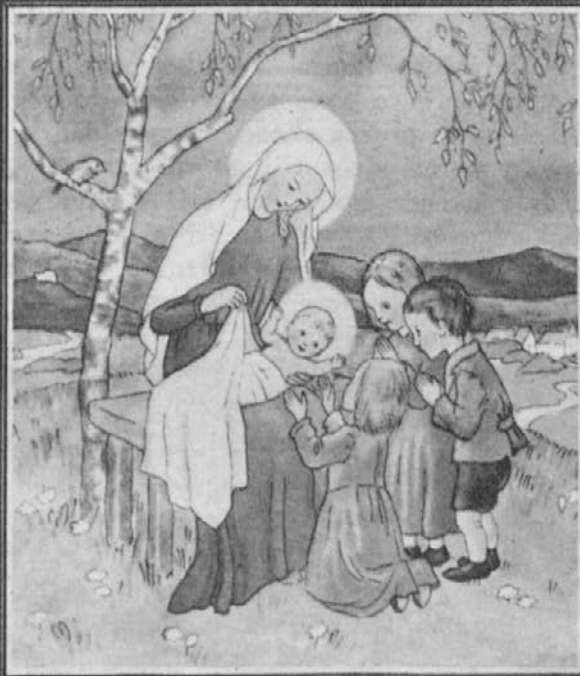

LUČKA

VERSKI LIST
ZA MLAĐINO

1939-40

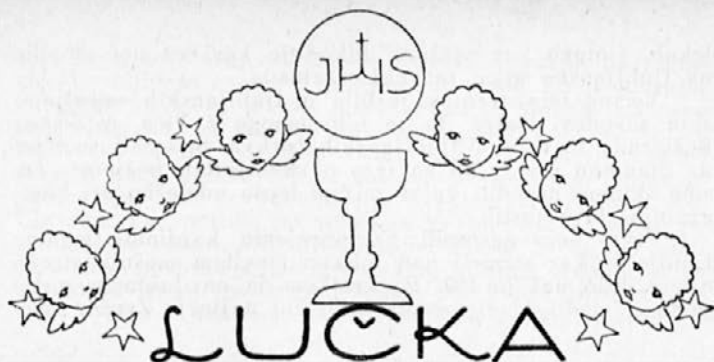
Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

LETO V.

FEBRUAR 1940

Štev. 6

Ministranti na Kongresu Kristusa Kralja.

Lučkarji, ki ste bili v kongresnih dneh v Ljubljani, ste med drugim v slavnostnih sprevodih videli z vencem ovit napis: Ljubljanska oltarna mladina. Za napisom so korakali v dolgih petih vrstah za lepimi zastavami ljubljanski ministranti v svojih slikovitih rdečih in belih ob-

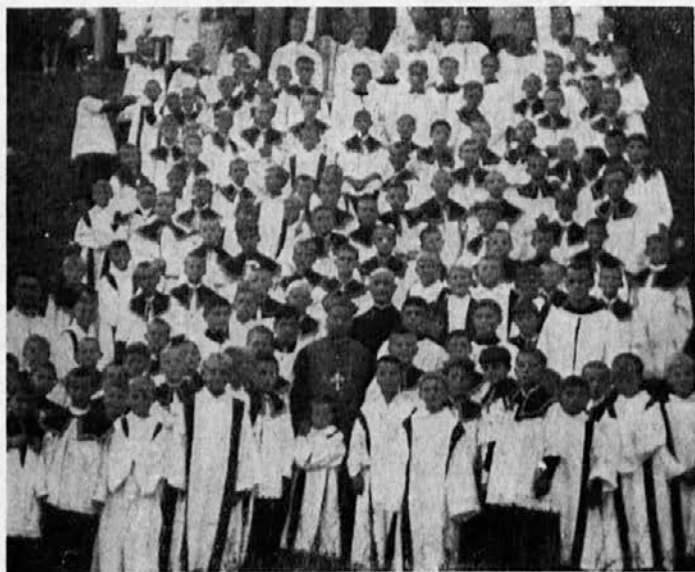

Ministrantje pri sprejemu kardinala legata.

lekah. Gotovo vas zanima, odkod je kar čez noč stopila na ljubljanske ulice ta velika armada.

Večina ministrantov je bila iz ljubljanskih salezijanskih zavodov. Dalje jih je bilo mnogo z Viča, iz Šiške, Bežigrada in ostalih ljubljanskih cerkva. Spoznali smo se na Stadionu pri vajah za igro o »Kraljestvu božjem«. Tu smo skupno naredili načrt za čim lepšo udeležbo pri kongresnih slovesnostih.

Prvič smo nastopili pri sprejemu kardinala legata. Ljudje so kar strmeli nad tolikim številom mašnih strežnikov. Bilo nas je 192. Po kratkem in navdušenem sprejemu je sledil drugi nastop, ki je bil najtežji. Zvečer smo

Ministrantje z apostolskim prefektom Čengom v sredi.

Ljubljanski ministranti v unionski dvorani v imenu slovenske mladine pozdravili kardinala legata. Lahko si mislite, kako je to bilo. Ves Union krasno razsvetljen in okrašen, na balkonu pisani venec narodnih noš, v dvorani vladarski škrlat kardinalov, rdeča oblačila škofov in prelatov, za njimi ministri, konzuli, civilni in vojaški odličniki, mednarodni zastopniki, na odru pod veliko sliko Kristusa Kralja pa »živo srebro belih otrok«. To živo srebro, kot je zapisal »Slovenski dom«, smo bili mi, ljubljanski ministranti, mi, otroci iz predmestij, ki smo smeli v tako slovesni akademiji pozdraviti papeževega zastopnika. Vsi

smo imeli bele srajce, rumene kravate, v rokah pa zastavice in najlepše cvetje z ljubljanskih vrtov. Ko je prihajal kardinal legat, je godba igrala papeško himno, nato pa našo državno, ki smo jo navdušeno zapeli. Prišel je na vrsto naš zborni pozdrav. Vsak ljubljanski ministrant se zaveda, koga pozdravlja, se zaveda, na kakšnem kongresu pozdravlja, zato je deklamacija 124-ih enotna, jasna, navdušena, kar potrdi vsa dvorana z vmesnim, posebno pa s končnim večkratnim ploskanjem. Zlasti je ugajal mali desetletni pevovodja, ki je s svojim velikim zborom zapel kardinalu legatu pozdravno pesem, Na koncu prizora smo vrgli cvetje v dvorano, naš dirigent pa je poklonil kardi-

Brez nas ni lepe procesije.

nalu legatu krasen slovenski šopek. Po dveh govorih smo še vsi skupno zapeli himno »Povsod Boga«, nakar je bil konec krasnega večera, ki ga ne bomo pozabili.

Tretji nastop je bil takoj drugo jutro, ko smo v mladinskem sprevedu v svojih lepih uniformah korakali na Stadion, kjer nas je obiskal naš Jezus v sv. obhajilu, ki sta nam ga delila slovenska škofa. Za to priliko so prišli tudi tovariši iz Kamnika, ki jih je pripeljal p. Martin, in tovariši iz Dravelj ter Sostrega.

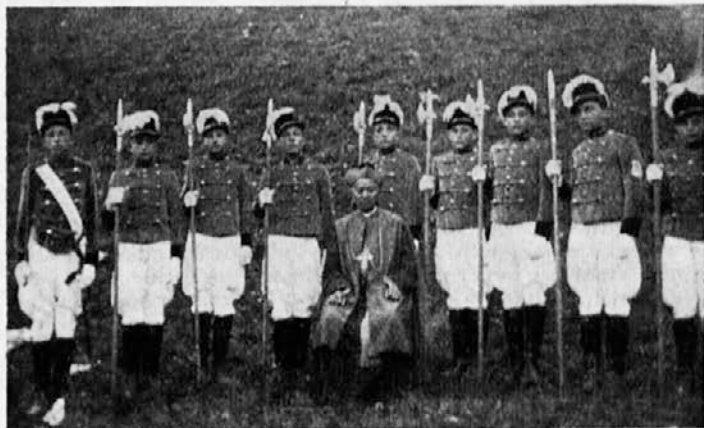
Zvečer je bila na Stadionu velika igra, naš četrti nastop. Pravijo, da je bil najlepši prizor, ko je nastopila nova

Tudi peti znamo lepo.

krščanska mladina. En trak goreče zvezde smo tvorili mi in z vso krščansko mladino navdušeno vzklikali: Živel Kristus Kralj!

Naslednji dan, v nedeljo, je bil naš najlepši nastop. Spremljali smo Jezusa od cerkve sv. Cirila in Metoda na Stadion. V rokah smo imeli v treh vrstah cvetne butarice, ki nam jih je poskrbel urednik »Lučke«, srednji vrsti pa sta imeli zvončke. Za to procesijo smo pobrali zvončke iz devetih ljubljanskih cerkva. Bil je prizor, kakor nekoč v Jeruzalemu, ko so majhni dečki spremljali Jezusa s palmovimi vejicami in vzklikali: Hozana!

Msgr. Čeng in njegova častna straža.

Dragi Lučkarji! Sedaj v glavnem veste, kako smo se udeleževali velikega kongresa. Naj vam še povem, da smo šli naslednji dan v kino na Kodeljevo, kjer smo zastonj videli lep film: Kralj kraljev. — No, pa še nekaj. Zadnjič na Mali Šmaren smo se ljubljanski ministranti zopet zbrali. Bila je procesija z milostnim kipom Marije Pomočnice na Rakovniku, kjer že petnajst let kraljuje v svojem lepem svetišču. Po procesiji smo napravili tudi sliko. Med nami je, kot vidite, kitajski apostolski prefekt msgr. Čeng. Sicer pa nikar ne mislite, da so taki nastopi lahki. Saj verjamete, da nismo ravno pridni kot Tarcizij, da oblekice hitro umažemo, jih pri prenašanju zmečkamo in da se vsi najbolj vzorno ne obnašamo. Vendar pa imamo vsi dobro voljo, da postanemo res pridni ministranti, vzorna oltarna mladina, kot se imenujejo ameriški mašni strežniki. Tako bomo res vsi vredni biti in ostati vedno blizu Gospodovih oltarjev, blizu največjih Njegovih skrivnosti. Fr. Št.

Kakšen ministrant si ti?

Ti si torej ministrant. Velika sreča je to zate, zakaj strežniška služba je angelska služba. Kadar ministriraš, si ti prvi za mašnikom. Čestitam ti k tako veliki časti.

Kakor pa se je treba za vsako delo, če ga hočeš prav izvršiti, dobro pripraviti, tako se je še prav posebno treba pripraviti za najsvetejše opravilo, za tvojo angelsko službo.

Predvsem se moraš pred ministriranjem zbrati. Pozabi tedaj na vse svoje skrbi! Tudi misel na igre ne sme motiti tvojega svetega opravila. Z eno besedo: tvoje srce mora biti pri tej sveti službi zares pobožno.

Pa sama pobožnost ne zadostuje. Znati moraš tudi svete obrede, ki spremljajo božjo službo. Kakor so na kraljevih dvorih določeni natančni predpisi, po katerih se morajo vsi ravnati, prav tako je za sveto službo vse natančno določeno. Saj v tej službi strežeš samemu Bogu in nadomestuješ božje angele.

Če hočeš stopiti v vsakem oziru dobro pripravljen pred božji oltar, potem se daj o strežniški službi temeljito poučiti. Pri tem pa ni treba hoditi v kako posebno šolo — ne! Sam sebi lahko postaneš učitelj. Naroči si knjižico »Našim ministrantom«, ki stane komaj 1 dinar. V njej boš našel na kratko razloženo vse, kar spada v tvojo sveto službo. Piši ponjo na naslov: **Uprava knjižic, Rakovnik — Ljubljana VIII.**

Nekaj novega za Jezusove dneve.

Slovenski misijonarji v Indiji prosijo nujno za pomoč za 3 milijone poganških Bengalcev v jugoslovanski misijonski pokrajini. Ti Bengalci so izročeni naši skrbi in naši podpori.

Ljubi otroci Kristusa, Kralja vseh narodov, darujte za spreobrnjenje poganške Bengalije

Jezusove dneve meseca februarja.

Vaše opravljene Jezusove dneve bomo poslali takoj meseca marca v Indijo slovenskim misijonarjem v tolažbo in pomoč v vojnih stiskah, ki tarejo vse katoliške misijone.

Pošljite vsi izpolnjene Jezusove dneve za mesec februar kot tiskovino (25 par) na naslov: Bengalski misijon D. J., Ljubljana, Zrinjskega 9.

Angela Gorogrančeva:

Moja lučka.

*Drobna lučka v meni seva,
svetla kakor zvezdica;
mojo dušico ogreva,
da je topla srečna vsa.*

*Kadar noč zemljó odene,
vžigajo se zvezdice;
vendar lepše ni nobene
kakor moja lučka je.*

*O, da vedno bi svetila,
v meni drobna lučka ta
in me k Jezusu vodila
preko grešnega svetá! ...*

Janez Veider:

Mali junak Tonček.

Tonček je bil po naravi kar mali divjaček. Zato pa ga mama ni nikdar razvajala. Ob vsakem potrebnem slučaju ga je karala in kaznovala. Obenem ga je začela vzgajati k samopremagovanju. Tonček se je pa tudi zares premagoval. Spet ga je nekega dne prijelo. Tako se je razjezil, da je planil v služkinjo, da bi jo namlatil. To je videl oče, ki je svojega edince nad vse ljubil. Pa vendar ga je pošteno našeškal. Tončka je bilo neskončno sram, saj ga očka do sedaj še ni nikdar natepel. Hiti k materi, da bi se pri nji razjokal. Mamica ga sicer ljubeznivo sprejme,

Mali junak Tonček.

a mu da tudi čutiti, kako grdo je to, da ga je moral oče kaznovati. Mali junak ni nič odgovoril. Kmalu nato pride oče v sobo. Sam od sebe stopi Tonček k njemu in ga prosi odpuščanja ter mu poljubi roko, ki ga je natepla. Nekaj dni nato prinese očetu močno palico z vrta in mu reče: »Očka, sprejmi palico, da me nabiješ, kadar bom spet jezen.« Oče pravi: »Ne, s palico te pa res ne bom tepel.« »To moraš storiti, očka. Če mi ne izbiješ moje jeze, se more zgoditi, da bom v jezi še tebe ali mamó udaril in naredil strašen greh. Ali ni bolje, da me kaznuješ ti nego Bog.« Nekoč je šel Tonček s pestunjo na sprehod, a sta se takoj vrnila. Od jeze je dečko kar trepetal. Pestunja pripoveduje, da je zunaj neki deček brez vzroka planil vanj in ga udaril. Tonček se je hotel braniti, pa mu ni pustila in sta se vrnila. Tedaj je šele Tončku dalo govoriti in izbruhne togotno: »Brez

vzroka mi je hotel lobanjo razbiti. Čaka naj, jutri mu jaz vržem kamen v glavo.« Mati ga miri: »Seveda se smeš braniti. Toda umiri se sedaj.« Počasi ga je popustilo. Tedaj glasno zajoka: »Toda mama, saj ga sploh ne smem udariti, ker bi s tem žalil Jezusa. On pravi vendar: Odpusti, da ti bo odpuščeno.« Modra mati Marina je bila tega neizrečeno vesela. Stisnila ga je k sebi in ga pohvalila. Tedaj ji Tonček še enkrat zagotovi: »Res mu odpustim, čeprav mi je zelo težko. Naj bo Jezusu na ljubo.« »Lepo je to, otrok. Zdaj pa kar pozabi na to neumno zgodbo.« Tonček uboga. Pa že prileti po kratkem času spet k materi in ji s solznimi očmi prizna: »Mama, saj ne morem pozabiti. Če se le spomnim, pa sem jezen. Bojim se, da mu bom res vrgel kamen v obraz.« Tako se je mali junak boril več dni. Kar prihrumi nekega popoldne k mami in ji kar od daleč zavpije: »Sva že spet prijatelja, mama! Skupaj sva se igrala in nič več ne mislim na tisto, kar je bilo.« Tako je Tonček junaško premagoval svoje slabosti. Ko sta se nekoč z mamo vračala od sv. obhajila, mu je mama rekla: »Saj si po pravici lahko tako vesel, ko ti Jezušček da vse, za kar ga prosiš.« »O, tega mi pa ne stori, mama. Ko sem ga zadnjič prosil, naj teto ozdravi, me ni uslišal. Že ni tako njegova volja. Toda da postajam boljši, k temu mi pa vedno pomaga. Prosil sem ga, naj mi odvzame ošabnost, pa me je uslišal. Tudi jezo mi je že odvezel. Zdaj ga samo še to prosim, da bi postal svet.« Tudi za svetost se je Tonček resno prizadeval. Zato je vedno gledal na Jezusov zgled in ga je skušal posnemati.

Škrat Cmeruh.

(Piše urednik.)

Vse prelepe božične praznike je spal škrat Cmeruh, zakopan v cunje na podstrešju. Sam Bog vedi, koliko časa bi bil še tako lenuharil, da ni prišel na podstrešje sam Lucifer, ki je bil v skrbeh za svojega malega podložnika. Nerodno se je opotekal s svojimi okovanimi tacami sem in tja in stopil mimogrede tudi na rep spečega Cmeruha. Uf, kako je ubogi škrat zatulil, kako se je neznansko skremžil in planil kvišku. Pa v trenutku je bil zopet na tleh in trepetal je po vsem telesu.

»Torej tako vršiš svojo službo,« je siknil vanj Lucifer in že ga je pograbil za rep in ga pričel neusmiljeno vrteti. Cmeruhu so brizgale solze iz oči v tako obilni meri, da je bilo vse podstrešje oškropljeno. Milo je prosil svojega mučitelja usmiljenja, pa je bilo vse zastoj. Cele pol ure je mogočni trinog obdeleva na ta svojstveni način svojo žrtev. Ko ga je slednjič izpustil, je siromak odletel v najtemnejši kot podstrešja in se v strašni omotici sam vrtel naprej še dolgo časa. Lucifer se mu je škodoželjno režal, poiskal je znova njegov izmučeni rep in siromaka izvlekel iz temnega skrivališča.

»Na kolena!« se je zadril vanj.

Cmeruh je precej pokleknil.

»Kar ti počenjaš, je pa že prehudo. Namesto da bi pridobival otroške duše za pekel, pa paseš lenobo. Z mojim

potrpljenjem je pri kraju. Cmeruh si, pa ne znaš male Jerice pripraviti do cmerjenja. O dobro vem, zakaj. Zato, ker nisi le Cmeruh, ampak tudi lenuh. Takoj mi stopi doli v hišo, prepodi Jezuščka in angela varuha, pa zavladaj nad pobožno Jerico. Če se ti to ne bo posrečilo, potem vedi, da pridem pote in te odvedem s seboj in tam te bom nasekal sleherni dan v pričo vseh tvojih tovarišev...«

Počilo je, se pokadilo in zasmrdelo — in Lucifer je izginil. Cmeruh pa se je ves preplašen lotil svoje težke naloge.

Stopil je k Jerici ravno, ko ji je mamica ponudila iz košarice krasno rožnato jabolko. Škrat je deklici zašepetal: »To je premalo! Reci, naj ti da vsa jabolka. Če ne bo hotela, se pa jokaj!«

Toda čudno! Jerica je bila zadovoljna z enim jabolkom. Odšla je celo h kipcu Jezuščka v jaslicah in zašepetala: »Moj Jezus, pomagaj mi, da ne bom lakomna.«

Tedaj je nekaj zašelestelo. K Jerici je stopil njen angel varuh.

Škrat Cmeruh je obupno vzdihnil, nato jo pa prožno ucvrl iz sobe.

Nova sestra.

Jurče je bil nekoliko razočaran; saj je s toliko gorečnostjo pretaknil svojo malo knjižnico in potegnil iz predala abecednik, s katerim se je hotel proslaviti pred učenko.

»Dobro. Pa vzemiva tole povest in jo bova brala.«

»Jaz pa pravim, da jo učimo vsak dan nekaj časa,« predlaga Mihec.

»Kaj, takale krota, kot si ti, bo koga učila?«

»Nič krota!« se ujezi Mihec. »Še laglje jo bom učil ko vidva, ker še ni dolgo, kar so mene učili in zato vem, kako je treba, da se kdo hitreje nauči.«

Nika je bila bistro glave in šlo je dobro. Ko je začel z njo Jakec, je šlo počasneje. Ko je hotel še Mihec, je pa bila že preveč utrujena.

Jurček stika po knjižnici.

Oh, Mihec, rajši me nauči igrati šah. Saj si rekel, da me boš.«

Mihec in Nika igrata šah.

Ves vesel steče Mihec po šah in zdaj je šola šla spet tako dobro in hitro, da ga je Nika kar trikrat napravila mat.

Potem so se šli fantje igrati na vrt. Micka pa je odšla v mesto. Vrnila se je s skrivnostnim obrazom, fantičem pa le ni hotela povedati, kakšen opravček je imela.

Nika pa je ves čas pridno brala, ker je hotela drugi dan svoje skrbne

»očete« presenetiti, kako veliko se je ta dan naučila. Pri malici so fantje od Micke spet izberali lepe kose in jih odnesli Niki. A tudi ta požrtvovalnost ni ostala brez nagrade.

Zvečer so polovico svojih tort prihranili za Niko. Preden so šli spat, je pa Micka poklicala Miheca in mu rekla: »Na, Mihec, vzemi še tole! Jaz sem že stara in me po sladkarijah bolijo zobje. Še mojo torto pojej, tebi ne bo škodila.«

In fantiči so veselo ugriznili v sladko dobroto, ki si jo je Micka od ust pritrgala, da razveseli »svoje fantke«.

6. Nika je bolna.

Ko nekega jutra Jurče in Mihec Niki prineseta zajtrk, dobita svojo »hčerko« v postelji žalostno in blede. Nika je bolna. S slabotnim glasom ji ma vošči dobro jutro in se otožno nasmehne.

»Zelodec me boli. Mislim, da sem bolna.«

Joj, tolikšna nesreča! Nika je bolna! Kako naj jo ozdravijo?

»Kaj naj storimo?« ves iz sebe vpraša Mihec.

»Ali boš izpila mleko?« ponudi Jurče.

»Oh, ne, že naprej mi smrdi.«

»Nisi lačna?«

»Ne. Zelodec me boli.«

Jurče se brž spomni »Domačega zdravnika«, kjer so popisane razne bolezni in njihovo zdravljenje. Hitro ga prinese in mali bolnici razlaga bolezni, ta pa ga komaj kaj posluša.

Ves potrč steče nazaj v sobo. Mihec pa ga vpraša, ali bo morda Nikica umrla.

»Tepec!« se razjezi Jurče. Pa je le zato robot, ker je žalosten in v skrbeh. Zato pa še z namrščenim čelom reče, kakor je večkrat rekel stric:

»Kakšne križe ima človek s paglavci.«

Jakec predlaga, naj bi šli po zdravnika, mu zavezali oči in ga peljali k Nikici. To pa Jurčeta še bolj ujezi, da zavpije:

»Kaj se norčuješ! Stvar je resna.«

»Kdo se norčuje? Pa ti kaj boljšega povej!«

Jurče spet odide z »Domačim zdravnikom« k Niki, jo vprašuje, kaj in kje jo boli, in se prepriča, da ima najbrž ošpice ali pa škrlatinko, ali pa še celo vrsto drugih bolezni. Kdo pa more vedeti?

Zdaj se pa Jakec izkaže, da tudi sam kaj ve:

»Takole bomo naredili: Jaz se bom ulegel v posteljo in rekel, da sem bolan. Micka bo poslala po zdravnika in jaz mu bom povedal vse, kar je Nikica nam povedala. Dal mi bo zdravila in nesli jih bomo Nikici.«

Še mojo torto pojej!

»Živijo, Jakec, krasna misel!« plane k njemu Jurče.
»Tako bo res najboljše.«

Ko nato pride v sobo Micka, vidi pri mizi Jakca, kako se pači in zviija in stoka.

»Bog se usmili! Kaj pa ti je, Jakec?« plane Micka k njemu.

»Bolan je,« pojasni Mihec in ga laži še sram nič ni.

»Mislim, da bo treba poslati po zdravnika,« resno dostavi Jurče. »Saj je bolezen lahko nalezljiva.«

»Ali mi boš tiho! Kaj kličeš bolezen v hišo!« se razjezi Micka. »Jakec, kar takoj v posteljo! Kje pa te boli?«

»Želodec me boli, pa trebuh tudi.«

»In glava?«

»Ne, mislim, da ne.«

»Imaš vročino?«

»Roke me pečejo,« stoka Jakec, ko se spomni, da ima Nika vroče roke.

Jakec kaže jezik.

»Ne,« pravi Micka, ko ga potiplje. »Roke so čisto dobre. Glava tudi ni vroča. Pokaži mi jezik! Tudi ta je dober. Bi rad šel v posteljo?«

»Zdravnika bi rad.«

To pa Micko kar zares ustraši. Saj imajo otroci sto izgovorov, samo da bi se zdravniku izmuznili. Jakec pa zanj še prosi. Torej mora biti stvar le hudo resna.

»Jurče, steci Lenki povedat, naj gre brž po zdravnika. Ti, Jakec, pa kar hitro z menoj, da te spravim v posteljo.«

Kot bi mignil, je Jakec pod odejo. Zapre oči in zaskrbi ga, kaj bo. Zdravnik je pač resen mož.

»Kaj?« se začudi zdravnik. »Ta, pa bolan? Lica rdeča, roke sveže, žila pravilna. Ti, fantek, nas vlečeš za nos!«

Seveda mu Jakec zatrjuje, da se ne norčuje.

»Nič ti ni, le miren bodi! Dajte mu tole zdravilo in nič naj ne jé, samo zvečer mu pripravite lahno juho in jutri, fantič moj, boš zdrav.«

»Samo, da me Micka ne bi silila, naj vpričo nje izpijem zdravila. Meni bi škodilo, Nikica ga pa dobila ne bi,« potoži Jakec bratoma, ko so sami.

»Tudi ne veš ne, če bo grenko in zoprno zdravilo Nikica marala. Potem pa še tisti rastlinski čaj.«

»In zvečer lahna juha! Moj Bog, kako je vse to zmešano!« vzdihne Jurče.

Micka je prinesla stekleničko z zdravili in kozarec.

»Jakec, zdaj pa le pogum! Vem, da zdravil ne maraš, tole pa le spij, da boš prej zdrav!«

Pošta malega Jezusa

ODGOVORI MOJIM DRAGIM »LUČKARJEM«

Prijateljčki! »Lučka« je tako majhna, da mi vedno primanjkuje prostora. Na Vaša pisma, če so le količkaj vredna, bom pa rad odgovoril. Samo prosim potrpljenja. Urednik.

Korošec Kristina, uč. IV. razr., Koprivnik. — Kako srčno rad bi se prišel k Tebi na strme vrhe smučat, pa imam prehudo sapo za take višine. »Lučka« bo pa povečana šele tedaj, ko bo imela 50.000 naročnikov. To bo pa šele prihodnje leto, če boš Ti zanj vneto agitirala. Otroci v Zasipu so pa res srečni, ker so dobili tako izvrstnega gosp. učitelja Mirka Gorjupa. Vi imate pa gotovo že novega gospoda.

Pavčnik Milena in Šušteršič Minka, učenki VI. razr. v Radečah. — Blagoslovitev prapora vašega Marijinega vrtca se je zvršila zelo slovesno. Žal zaradi pomanjkanja prostora vajinega spisa ne morem priobčiti. Moja iskrena želja je, da bi vsi radeški otroci ostali Mariji vedno zvesti.

Danica Mikelj, Boh. Bistrica. — Draga Danica, spisa o Tvoji sestrici nisem prejel. Pošlji, prosim, še enkrat!

Naši rajni prijateljčki

† Šifrer Mirko, učenec III. razreda v Žabnici pri Škofji Loki. Zgrabila te je nenadno bolezen. V četrtek si bil še z nami v šoli, četrti dan si že umrl. Iskal si zdravja v bolnišnici, pa ni bilo človeške pomoči zate. Vsi smo te žalostni spremili na tvoji zadnji poti in se poslovili od tebe. Zasolžilo se nam je oko, ko smo te videli v odprtem

grobu, posutega s cvetjem, in ko so se gospod učitelj v imenu vseh od tebe poslovili. Bil si član Marijinega vrtca. Zdaj si že pri Mariji. Prosi jo tudi za nas!

Šifrer Franc,

učenec IV. razreda v Žabnici.

† **Klanšek Anica**, učenka V. razreda v Boštanju, nas je zapustila v torek, 24. oktobra. Zavratna bolezen ji je spodkopala rahlo zdravje. Čeprav je strašno trpela, je vendar bila vedno vesela. Bila je stalna naročnica »Lučke« in novodošle številke ni odložila, dokler ni cele prečitala. Bila nam je vsem zgledna članica Marijinega vrtca in častilka presvete Srca Jezusovega. Z veliko pobožnostjo je že v tretjem razredu pričela opravljati pobožnost devet prvih petkov in je tudi pozneje redno prihajala ob prvih petkih k svetemu obhajilu.

Z žalostnim srcem smo jo spremljali na domače pokopališče k večnemu počitku, kjer smo z jesenskim cvetjem zasuli njeno belo krsto. Zaklicali smo ji: Z Bogom, Anica! Prosi Jezusa in Marijo, da te bomo posnemali v pridnosti in tako nekoč pridemo k tebi v raj!

Pocheha Adolfina,

učenka V. razreda.

† **Preželj Janko**, učenec I. r. v Gorjah pri Bledu, je umrl dne 22. novembra 1939 po dolgi in hudi bolezni, ki jo je prenašal z angelsko potrpežljivostjo, ne da bi le enkrat potožil nad hudimi bolečinami. Bil je kakor angelček v človeški podobi. Ker ni mogel hoditi v šolo, se je doma učil in pripravljal na prvo sv. spoved in sv. obhajilo in ga je tudi zelo dobro pripravljen prejel nekaj dni pred smrtjo. Večkrat je rekel: »V nebesa bi rad šel, samo umrl ne bi rad.« Nazadnje pa se je vdal tudi v to, da ne more drugače v nebesa, kot da umre. Ker je imel tako lepo dušo, je ljubi Bog pohitel in ga brž vzel iz hudobije sveta. Dragi Janko, pri Bogu ne pozabi na svoje součence.

Součenci.

† **Cecilija Grobin**, učenka VI. razreda ljudske šole v Šmarju pri Jelšah. V nedeljo, dne 12. nov. 1939, je splavala dušica naše drage tovarišice Cilke k ljubemu Bogu. Nesrečna jetika jo je prisilila na bolniško posteljo, od tam pa v prezgodnji grob. Otroci vse šole smo jo spremljali na zadnji poti, mi njeni součenci, s cvetjem in venci v rokah. Po poslovilnih besedah g. kateheta in po poslovilni deklamaciji

zastopnice Marijinega vrtca, smo ji zapeli v slovo pretresljivo pesem: Vigred se povrne...

Draga Cilka, kratko si živela, toda ne zastonj. Lepo si živela. Zdaj si na cilju: pri Jezusu in Mariji! Posvečamo Ti naslednje vrstice:

Bim, bam, bim, bam, bom...
...čuj mrtvaški zvon!

Otožno zvonček nam pove,	Marijo je zvesto ljubila,
da Cilike Grobinove	v Vrtcu ji lepo služila
med živimi več ni...	in Njej na čast je pesmi pela.
Pri Bogu že se veseli.	ker srček dober je imela.

V razred šesti je hodila,	Otrok Marijin, Cilka, Ti,
tovarišica ljuba nam je bila	srcé zdaj naše Ti želi:
in mirna, dobra vsakikrat,	Pri Jezusu, Mariji bivaj,
zato jo vsak imel je rad.	veselje večno tamkaj vživaj!

Součenke.

† **Milica Bizjak**, učenka II. razr. v Letušu. Ni dolgo, kar je ugasnilo življenje pridne Milice. Zelo so jo imeli radi starši, učitelji in tudi me sošolke. Z veseljem je prebirala »Lučko«, še posebno rada je gledala slike umrlih otrok. Ena naših učenk je imela ob odprtem grobu krasen nagovor, nato pa smo zapeli pesmico: »Spomladi vse se veseli«. Za njo pa žalujejo oče, mati, štiriletna sestra Marijka in tudi me sošolke in sošolci.

Anica Tevžer,
učenka VI. razreda v Letušu.

† **Laki Ciril**, uč. V. razr., Velika Polana. Dragi Ciril! Ceravno si moral mnogo trpeti na tej ubogi zemlji, ko si pomagal svoji dobri materi pri delu, boš zdaj dobil plačilo za vse to. Saj si tako vestno opravljal pobožnost devetih prvih petkov, bil v Marijinem vrtcu in vnet čitatelj »Lučke«. Tako rad si ubogal in marljivo si se učil. Zelo žalujemo za Teboj. Od Tebe so se pri odprtem grobu poslovili g. učitelj, ki so Te že pet let učili. Zeleli so Ti, naj Ti bo lahka domača zemlja. Mi smo Ti pa zapeli žalostinko »Gozdič je že zelen« in ti položili na grob lepe vence.

Tvoji součenci.

† **Logar Marija**, učenka II. razr. ljudske šole, Sv. Križ pri Litiji. Naše dobre in pridne Mici ni več med nami. Bila je naročnica »Luči« in članica Marijinega vrtca. Dne 14. novembra je v Gospodu zaspala po kratki in hudi bolezni. Predobra je bila za ta svet, zato je Bog našo Marijino cvetko utrgal in jo presadil na rajske trate. Zelo smo bile žalostne, ko smo se zadnjikrat poslavliale od nje. Zelo je ljubila Marijo in najrajši je prepevala pesmi Mariji v čast.

Na zadnji poti jo je spremljala vsa šolska mladina in veliko odraslih. Ob grobu smo vsi zajokali. Zadnje slovo so ji izrekli g. katehet, ki so imeli ob odprtem grobu lep govor. Zapeli smo še pesem »Vigred se povrne«, nato pa zasuli grob s cvetjem.

Trinko Marija,
učenka V. razr. ljud. šole, Sv. Križ.

Uganke

REŠITEV UGANK V »LUČKI« ŠT. 5

1. Janezek je star 13 let. — Uganka se reši takole: Pred tremi meseci je bil oče star 55 let, sin pa štirikrat manj, t. j. $55 : 4 = 13.75$ ali 13 let in 9 mesecev. Ker je oče četrto leta starejši, bi bil Janezek star 13 let in šest mesecev. Ker pa je oče pred tremi meseci dopolnil 55 let, bi bil Janezek star tri mesece manj, t. j. 13 let in tri mesece. Med tem so pa pretekli trije meseci in zato je treba še te tri odšteti. Tako je Janezek star 13 let.

2. Škaf.

3. Koruza.

4. Postelja.

5. Srajca.

6. Črka »l«.

7. a) Niso bili črnci, temveč Indijanci. b) Niso poznali pohištva. c) Niso imeli steklenic, cigar, klobukov, evropskih oblek. č) Niso napivali Kolumbu, ampak so se ga bali.

Čeprav so bile vse te uganke od sile lahke, vendar ni bilo niti enega, ki bi vseh sedem pravilno rešil.

Nič nisem žrebal, kar me zelo boli.

Poleg tega sem se pa še močno razjezil in napisal sem šest novih ugank, ki pa so tako lahke, da lažjih sploh ni mogoče staviti.

Zavihajite rokave in lotite se dela!

UGANKE

1. Kateri bobnar z nosom bobna?

2. Neki kmet je stavil, da ne bo 40 dni nič jedel in 40 noči nič spal. Kako je stavo dobil?

3. Kam je nesel Ribničan žlico, preden je jedel z njo?

4. Kateri mesec je najkrajši?

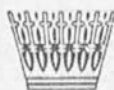
5. Kuhano, pečeno, na mizo prineseno, ne pojedeno, ampak v smeti vrženo.

6. Zakaj niso ribe umetne pevke?

Imena vseh rešilcev ugank priobčimo v prihodnji številki. Štirje izžrebani dobe nagrade. Rešitev pošljite vsaj do 10. februarja.

„Jezusovi dnevi“

[illegible]

Izpolnjujte „Jezusove dneve!“

Naj ne bo nobenega čitatelja »Lučke«, ki ne bi z vso vnemo izpolnjeval »Jezusovih dni«, in sicer v ta namen, da bi mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se je vršil meseca julija v Ljubljani, rodil trajne sadove za ves svet, zlasti pa še za našo slovensko domovino.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.